

TIM HOUSE

MI MÁR EGYEK VAGYUNK¹

[...]

Három évvel ezelőtt, mikor először Csekefalvára jöttem, meglepetés volt számomra, hogy nem éreztem idegennek magam. Úgy éreztem és gondoltam, hogy én – itthon vagyok. Úgy éreztem, része vagyok egy családni embernek – nem magyar embereknek vagy amerikai embereknek, még csak nem is unitárius embereknek, „csak” embereknek, *jó* embereknek. Hogyan is érezhettem én itthon magam? Hiszen nincs közös nyelvünk, kultúránk vagy istentiszteleti formánk. Ilyen különbségek mellett mégis hogyan érezhettem magam itthon?

Azért, mert ezek a különbségek csak akkor akadályok, ha mi megengedjük, hogy azokká váljanak. Ezek a különbségek csak külsőségek. De belül, a szívünkben érezzük az igazságot a kapcsolatunkról. A halk és szelíd isteni hang, mely Illéshez szólt, beszél a lelkünkben. Azt mondja nekünk: mi mindannyian hordozzuk az Egyetlen Isteni Fény lángját, Isten fényét. Különbözőségeink ellenére mi mindannyian Isten egységének részei vagyunk. Mindig is azok voltunk. Csak újra fel kell fedeznünk azt.

Én itt fedeztem ezt fel. Ez az, amire testvérkapcsolatunk megtaníthat. Azáltal, hogy megosszuk egymással szívünket és mindazokat az ajándékokat, amelyeket Isten ad számunkra, hogy megosszuk, mi azzá az egyetlen családdá válhatunk, amelyre Isten mindig is szánt minket.

Az amerikai katolikus szerzetespap, Thomas Merton, így mondta: „Mi már egyek vagyunk, de azt képzeljük, hogy mégsem. Azt kell tennünk, hogy újra felfedezzük eredeti egységünket, azt, aminek lennünk kell, azt, amik valójában vagyunk.”

A mi testvérkapcsolatunk – és a magam személyes kapcsolata minden itteni barátommal – fontos tanulsággal jár számomra. Ti, barátaim, nagyszerű tanárok vagytok! És köszönöm azt a sok ajándékot, amelyeket nekem adtatok.

Egyek vagyunk. Egy az Isten! Isten áldjon!

¹ Tim House testvérgyülekezeti képviselő (Hopedale, Massachusetts, Amerikai Egyesült Államok) köszöntő beszéde Csekefalván, 2007. augusztus 19-én tartott ünnepi istentisztelet keretében, a papilak új részének felavatása alkalmából.

Szószék – Úrasztala – Szertartások

JÓZSA ISTVÁN LAJOS

„A LÉLEK SEM JÓ TUDOMÁNY NÉLKÜL ”

„Mondd a bölcsességnek, hogy a nővéred, és az értelmet nevezd jó ismerősödnek.” (Péld 7,4); „Ismeret nélkül az igyekezet sem jó, és a gyors lábú félreléphet.” (Péld 19,2)

Kedves Tanulók, Pedagógusok, Szülők és Nagyszülők,
keresztény Testvéreim!

Országszerte megszólaltak az iskolacsengők, s a tanintézetek – régi latin nevükön *alma materek*; magyarul „jóságos, tápláló anyák” – kitérték ölelő karjukat, és szelíd szóval hívogatják a tudásra szomjas gyermek- és ifjú-sereget. Barangolásra hívják a kicsiket Meseországba, a számok és a betűk lenyűgöző, lebilincselő, elbűvölő birodalmába; a lázas, nyughatatlan ifjúságot pedig kemény, képességeiket, talentumaikat próbára tevő szellemi csatákra.

Jó az, ha tudjátok, kedves ifjú Testvéreim, már az iskolakezdés első napján, hogy „a tudás mérhetetlen fáradozások útján szerzhető meg!” (Erasmus). Képletesen szólva: a tudomány fellegvárát, citadelláját nem könnyű meghódítani, de nem is lehetetlen!

Véget ért a nagy vakáció, az önfeledt játék, a gondtalan szórakozás ideje, és helyét át kell hogy vegye a szorgalmas tanulás, a komoly munka, a kemény küzdelem, a nemes verseny.

Az élet nem vakáció! A gyermekkor gyorsan továtúnik, és aki nem arra használta fel a rendelt időt, amire kapta – azaz tanulásra –, az csakis önmagának tehet szemrehányást a ki nem használt alkalmakért és lehetőségekért. Mert miként a Szentírás figyelmeztet: „mindennek megszabott ideje van!” Így a tanulásnak is! Ötven, hatvan évesen nem ülhetünk vissza az iskola padjaiba. Nem kezdhünk mindent előlről. Az élet egyszeri és megismételhetetlen, ezért minden perce vissza nem térő, drága ajándék!

Az életre fel kell készülni, hiszen „az „élet iskolájában” naponta vizsgázunk, és jaj annak, aki itt elbukik, mert ezúttal nem adatik meg a pótvizsga lehetősége.